

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/40/2019
Identifikačné číslo spisu: 1110237913
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1110237913.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: X.. S. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. XXXX/X, XXX XX D., zast. advokátom JUDr. Vladimírom Štrbikom, so sídlom Námestie slobody 22, 971 01 Prievidza, proti žalovanému: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 865 265, správca konkurznej podstaty úpadcu T.E. - TEPELNÁ ENERGIA, s.r.o. v reštrukturalizácii, so sídlom Klincová 37/B, 821 08 Bratislava, IČO: 31 718 761, o uznanie popretej pohľadávky, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3Cbi/25/2010, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1CoKR/64/2017-125 zo dňa 14. 11. 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 3Cbi/25/2010-82 zo dňa 06. 11. 2015 žalobu žalobcu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že túto žalovanému nepriznal.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2R/3/2009 zo dňa 28. 05. 2010, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. OV 106B/2010 dňa 03. 06. 2010, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka T.E. - TEPELNÁ ENERGIA, s.r.o., so sídlom Klincová 37/B, 821 08 Bratislava, IČO: 31 718 761 a za správcu súd ustanovil žalovaného. Prihláškou pohľadávky si žalobca ako veriteľ uplatnil u správcu dňa 30. 06. 2010 nezabezpečenú pohľadávku vo výške 22.198,-- eur a pohľadávku vo výške 3.320,-- eur. Ako právny dôvod uviedol, že na základe Zmluvy o rezervácii a Zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy č. Z. o prevode vlastníctva garáže č. XX zo dňa 29. 05. 2007 so spoločnosťou GRUNTY, s.r.o. a na základe pokynov ekonomického úseku poukázal finančné prostriedky vo výške 3.320,-- eur na účet úpadcu. Spoločnosť GRUNTY, s.r.o.

nedodržala zmluvné podmienky, veriteľ odstúpil od zmluvy a žiadal vrátenie poskytnutého plnenia. Úpadca svoj dlh uznal listom zo dňa 15. 05. 2009 a zaviazal sa vrátiť žalobcom poskytnuté prostriedky v plnej výške. Dlžník túto sumu žalobcovi nevrátil. Zo záznamu o popretí pohľadávky zo dňa 17. 08. 2010 je zrejmé, že správca konkurznej podstaty poprel pohľadávku žalobcu v rozsahu 3.320,-- eur z dôvodu, že medzi ním a úpadcom neexistuje žiaden právny vzťah a ide o absolútne neplatné uznanie dlhu. Absentujú listiny, ktoré by preukazovali existenciu právneho vzťahu medzi úpadcom a veriteľom. Zo Zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy č. Z. o prevode vlastníctva garáže č. XX zo dňa 27. 06. 2008 (ďalej tiež „Zmluva“) mal súd za zrejmé, že táto bola uzavretá medzi GRUNTY, s.r.o. ako budúcim predávajúcim a žalobcom ako budúcim kupujúcim. V zmysle Čl. 4 ods. 1 Zmluvy sa zmluvné strany dohodli na úhrade kúpnej ceny v splátkach, pričom splátkový kalendár ako príloha č. 3 tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. V zmysle Čl. 3 ods. 4 zmluvy sa žalobca zaviazal zložiť rezervačný poplatok, ktorý bude slúžiť ako prvá splátka dohodnutej kúpnej ceny. Dohoda o uznaní a splatení peňažného dlhu bola uzavretá dňa

15. 05. 2009 medzi žalobcom ako veriteľom a úpadcom, t. j. spoločnosťou T.E. - TEPELNÁ ENERGIA, s.r.o. ako dlžníkom, a to podľa § 323 a § 303 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“). Predmetom dohody bolo uznanie dlhu vo výške 3.320,-- eur voči X.. S. I., D.. Z prihlášky pohľadávky žalobcu do konkurzného konania 3R/2/2009, vedeného voči úpadcovi GRUNTY, s.r.o., súd prvej inštancie zistil, že žalobca si dňa 30. 06. 2010 prihlásil do konania pohľadávku vo výške 3.320,-- eur z dôvodu, že na základe Zmluvy o rezervácii a Zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy č. Z. o prevode vlastníctva garáže č. XX zo dňa 29. 05. 2008 so spoločnosťou GRUNTY, s.r.o. a na základe pokynov ekonomického úseku poukázal dohodnuté finančné prostriedky na účet úpadcu. Titulom nedodržania zmluvných podmienok žalobca od zmluvy odstúpil a žiadal vrátiť plnenie. Prílohou prihlášky bolo totožné znenie dohody o uznaní a splatení peňažného dlhu zo dňa 15. 05. 2009, ako v prípade spoločnosti T.E. - TEPELNÁ ENERGIA, s.r.o. v dohode zo dňa 15. 05. 2009. Z potvrdení VUB a.s. Bratislava mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca uhradil na č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX dňa 02. 07. 2008 sumu 1.660,-- eur ako prvú splátku a z výpisov z účtu Dexia Banka Slovensko a.s. zistil, že žalobca uhradil sumu 1.660,-- eur ako rezervačný poplatok za garáž č. XX. Uznesením sp. zn. 3Cbi/25/2010 zo dňa 04. 09. 2012 súd nepripustil zmenu žaloby v znení podania zo dňa 09. 07. 2012 a to z dôvodu, že žalobca dňa 16. 09. 2010 podal na súd incidenčnú žalobu, ktorou žiadal, aby rozhodnutím súdu bola jeho popretá pohľadávka v konkurznom konaní určená za zistenú a následne v zistenom rozsahu uspokojená z konkurznej podstaty úpadcu. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom navrhovaná zmena petitu nie je zmenou incidenčnej žaloby, ale novým návrhom občianskoprávneho charakteru, v ktorom sa domáha určenia neplatnosti zmlúv uzatvorených medzi žalobcom a spoločnosťou GRUNTY, s.r.o.. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd konštatoval, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu, ale žalobca sa určenia neplatnosti zmlúv uzatvorených medzi ním a spoločnosťou GRUNTY, s.r.o. môže domáhať v samostatnom konaní.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 23 ods. 1, § 199 ods. 9, § 28 ods. 1, 5, § 29 ods. 1, 6 a 9, § 32 ods. 3, 4 a 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 29. 06. 2011 (ďalej len „ZoKR“) ako aj podľa § 559 ods. 2, § 567 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t. j. k 26. 09. 2008, ďalej podľa § 533 ods. 1, § 303 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), § 133 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a § 533 a 534 OZ účinného od 01. 01. 2009.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca ako budúci kupujúci, uzavrel so spoločnosťou GRUNTY, s.r.o. ako budúcim predávajúcim Zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy č. Z. o prevode vlastníctva garáže č. XX. Ako miesto plnenia peňažného záväzku si dohodli účet v Tatra banke v súlade s § 567 OZ. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že uvedený účet patril spoločnosti T.E. - TEPELNÁ ENERGIA, s.r.o., t. j. úpadcovi. Skutočnosť, či žalobca v čase uzavretia zmluvy mal vedomosť o tom, že účet patrí spoločnosti GRUNTY, s.r.o., je v danej veci irelevantná, nakoľko v žiadnom ustanovení nie je vymedzená povinnosť veriteľa uviesť v zmluve ako miesto plnenia číslo účtu, ktoré by patrilo iba jemu. Súd prvej inštancie preto Zmluvu č. Z. považoval za platne uzavretú a na právny dôvod vzniku

pohľadávky titulom vydania bezdôvodného obohatenia (vrátenia peňažných prostriedkov ako mylne zaplatených na účet úpadcu), ktorý nebol ako právny dôvod uvedený v prihláške, neprihliadal. Neuznal za správny názor žalobcu, že platil na účet úpadcu v domnení, že platí spoločnosti GRUNTY, s.r.o., preto úpadca nemá právo na tieto finančné prostriedky. Poukázal na § 567 ObchZ, podľa ktorého v zmluve možno dohodnúť miesto plnenia kdekoľvek. Je vecou veriteľa (GRUNTY, s.r.o.), akým spôsobom si následne dohodol vysporiadanie zaslaných peňažných prostriedkov na účet spoločnosti úpadcu so spoločnosťou úpadcu. Z uvedeného dôvodu, ak existuje záväzok spoločnosti GRUNTY, s.r.o. vrátiť peňažné prostriedky (zálohu vo výške 3.320,-- eur) titulom odstúpenia od zmluvy, tento záväzok, resp. pohľadávka žalobcu existuje iba voči spoločnosti GRUNTY, s.r.o., ktorá bola v zmluvnom, a teda právnom vzťahu s osobou žalobcu, ako jeho zmluvná strana. Úpadca nebol zmluvnou stranou so žalobcom, preto nemá žiadnu právnu povinnosť vrátiť peňažné prostriedky. Úpadca preto nemohol v žiadnej dohode uznať titulom odstúpenia od zmluvy žiaden záväzok, nakoľko v zmluvnom vzťahu, od ktorého sa odstúpilo, nikdy nebol. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za to, že z obsahu dohody o uznaní dlhu nemožno vyvodiť záver, že by sa v nej úpadca zaviazal a vyhlásil, že uspokojí žalobcu v prípade, ak tak neurobí spoločnosť GRUNTY, s.r.o.. S poukazom na uvedené preto záväzok úpadcu T.E. - TEPELNÁ ENERGIA, s.r.o. voči žalobcovi nevznikol v dôsledku uzavretej dohody o uznaní, ani titulom ručenia

v zmysle § 303 ObchZ. Žalobca sa okrem iného nedomáhal v prihláške uznania pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia, ani titulom pristúpenia k záväzku v zmysle

§ 533 OZ, na ktoré poukazuje v žalobe o uznanie pravosti pohľadávky v konaní. Žalobca nepreukázal existenciu písomnej dohody s úpadcom, ani nepreukázal, že by úpadca pristúpil k záväzku žalovaného podľa § 534 OZ. Týmto mal súd v konaní za preukázané, že žalobca nepreukázal dôvodnosť žaloby na vrátenie peňažných prostriedkov. V závere odôvodnenia svojho rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na fakt, že správca konkurznej podstaty úpadcu GRUNTY, s.r.o. uznal pohľadávku žalobcu prihlásenú aj do konkurzu GRUNTY, s.r.o. v celom rozsahu a z rovnakého právneho dôvodu, t. j. uzatvorenej zmluvy a následného uznania dlhu zo strany skutočného účastníka zmluvného vzťahu, ktorým bola spoločnosť GRUNTY, s.r.o.. Na takto zistenom skutkovom základe súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal s poukazom na § 100 ods. 2 ZoKR.

5. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1CoKR/64/2017-125 zo dňa 14. 11. 2017, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) potvrdil.

6. Podstatnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania bola pre odvolací súd tá, či súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav prejednávanej veci a akými právnymi skutočnosťami sa zaoberal pri posudzovaní žaloby o uznanie popretej pohľadávky žalobcu.

Za podstatné považoval právne ustáliť, či žalobca v konaní o uznanie popretej pohľadávky náležite pred súdom prvej inštancie preukázal oprávnený dôvod jej vzniku, výšku, vymáhateľnosť a poradie jej uspokojenia, ktoré uviedol v prihláške do konkurzu na majetok označeného úpadcu. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie sa v konaní o uznanie popretej pohľadávky musí zaoberať vecne a skutkovo, či žalobca preukáže tvrdený nárok

v rozsahu, ktorý uviedol v prihláške do konkurzu. Odvolací súd v zhode so skutkovými a právnymi závermi vyslovenými súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že žalobca sa v prihláške nedomáhal uznania pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia, ani titulom pristúpenia k záväzku v zmysle § 533 OZ. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by povinnosť vrátiť zaplatené peňažné prostriedky žalobcu vo výške 3.320,-- eur vznikla úpadcovi z iného právneho dôvodu. Súd je viazaný právnym dôvodom uvedeným v prihláške veriteľov, kedy sa veritelia môžu domáhať uznania pravosti prihlášok v incidenčnom konaní iba z dôvodov uvedených v konkurznej prihláške (§ 32 ods. 6 ZoKR). Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal

za preukázané, že z obsahu Dohody o uznaní dlhu nemožno vyvodiť záver, že by sa v nej úpadca zaviazal alebo vyhlásil, že uspokojí pohľadávku žalobcu v prípade, ak tak neurobí spoločnosť GRUNTY, s.r.o.. Odvolací súd neuznal za dôvodnú obranu žalobcu uvedenú v odvolaní, nakoľko v konaní pred

súdom prvej inštancie v rámci dokazovania sa súd úplne, vecne správne a vyčerpávajúco zaoberal všetkými tvrdeniami a námietkami žalobcu, ktorými preukazoval dôvodnosť ním uplatneného nároku v konaní. Žalovaný v konaní náležite preukázal, že v čase uznania dlhu úpadcom uznaný záväzok vo vzťahu k žalobcovi právne neexistoval. Úpadca nebol dlžníkom žalobcu, nemohol sa ním ani stať, a to ani podpísaním vyhlásenia o uznaní dlhu. Z prihlášky žalobcu súd prvej inštancie, rovnako aj odvolací súd, vyvodili, že Dohoda o uznaní a splatení peňažného dlhu bola v totožnom znení uzavretá aj so spoločnosťou GRUNTY, s.r.o.. Táto skutočnosť zakladá a potvrdzuje stav, kedy z rovnakého právneho dôvodu nemôže účinne vzniknúť záväzok žalobcu vrátiť peňažné prostriedky dvom právne odlišným subjektom. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie v celkom rozsahu, považujúc ich za vecne správne. Poukázal zároveň aj na skutočnosť vyplývajúcu z obsahu spisu, že v konkurznom konaní

na majetok spoločnosti GRUNTY, s.r.o. žalobca prihlásil totožnú pohľadávku z rovnakého právneho dôvodu, aký je preskúmaný v tomto konaní, pričom správca konkurznej podstaty GRUNTY, s.r.o. nárok veriteľa tohto úpadcu (totožný subjekt veriteľa so žalobcom v tomto konaní) uznal ako dôvodný v celom rozsahu, čím sa pohľadávka považuje za zistenú. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by zakladali zmenu alebo zrušenie ním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd jeho odvolaniu nevyhovel.

7. K námietke odvolateľa, že uznať možno aj neexistujúcu pohľadávku (nedlh), odvolací súd na podporu správnosti právneho záveru prvoinštančného súdu a s poukazom na konštantnú judikatúru doplnil, že úprava Obchodného aj Občianskeho zákonníka síce nerobí existenciu pohľadávky podmienkou (predpokladom) právneho úkonu, ktorý sa k nej vzťahuje, čo znamená, že neexistencia uznaného dlhu (záväzku) nerobí právny úkon uznania dlhu (záväzku) bez ďalšieho neplatným, ale v dôsledku konštrukcie vyvrátiteľnej právnej domnienky (§ 558 OZ, § 323 ObchZ) prenáša dôkazné bremeno ohľadom neexistencie dlhu na dlžníka. Odvolací súd uviedol, že uznaním neexistujúceho dlhu nedochádza vo sfére hmotného práva k vzniku postavenia veriteľa a dlžníka z neexistujúcej pohľadávky a nemôže ním byť založený ani záväzkový vzťah vyplývajúci z nedlhu. Podstatou uznania je len posilnenie právnej istoty dlžníka z hľadiska vymožitelnosti uznaného plnenia tým, že dôkazné bremeno preukázania neexistencie uznaného nároku sa presúva na dlžníka, ktorý pohľadávku uznal. Na strane veriteľa vzniká vyvrátiteľná právna domnienka existencie dlhu. Pohľadávka je právnym potvrdením nároku a nárok je základom pohľadávky. Dlžníkovi preto nemožno uprieť právo poprieť nárok veriteľa na existenciu pohľadávky a vyvrátiť právnu domnienku o jej existencii.

8. Odvolací súd mal zo zisteného skutkového stavu preukázané, že žalovaný v konaní uniesol dôkazné bremeno neexistencie pohľadávky, uznania ktorej sa žalobca domáhal a vyvrátil tak právnu domnienku jej existencie, ktorú žalobca odvodzoval od Dohody o uznaní a splatení peňažného dlhu z 15. 05. 2009, uzavretej medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, kde žalovaný uznal dlh zo zmluvy, ktorej vôbec nebol účastníkom.

9. Odvolací súd konštatoval, že odvolateľ v odvolaní iba argumentačne zhrnul ním doteraz uplatnené námietky a obranu v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý sa však s nimi náležite právne vysporiadal bez potreby opätovného preskúmania alebo vyvodenia iných právnych záverov odlišných od záverov, ktoré zistil a uviedol v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie. Odvolací súd v zhode so závermi zistenými súdom prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v konaní o určenie pohľadávky môže domáhať iba právneho dôvodu, výšky a poradia, aké uviedol v prihláške doručenej do konkurzu na majetok žalovaného. Odvolateľ nepreukázal ním tvrdené skutočnosti, ktoré sú obsahom jeho odvolania, preto odvolací súd k nim nemohol prihliadnuť.

10. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a úspešnému žalovanému ich nárok nepriznal, nakoľko si ho neuplatnil.

11. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 15. 01. 2018.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. 1. 145 - 148), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p., súčasne § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu č. k. 1CoKR/64/2017-125 zo dňa 04. 11. 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) tvrdí, že postupom súdu sa mu znemožnila realizácia procesných práv, ktoré mali slúžiť na ochranu a obranu jeho právom chránených práv a záujmov. Takýmto postupom súdu mu bolo odňaté ústavou garantované právo na spravodlivý súdny proces. Hoci na túto vadu, ktorej sa dopustil už súd prvej inštancie, upozorňoval počas celého konania, neodstránil ju ani prvoinštančný súd ani súd odvolací. Súdu prvej inštancie vytkol, že mu neumožnil prerokovať ako otázku predbežnú, platnosť alebo neplatnosť zmlúv, ktoré mali byť právnym titulom k plneniu žalobcu, ktorý sa podanou žalobou de facto snažil, aby mu bol majetok vrátený a nebol súčasťou konkurznej podstaty úpadcu. Súd mu svojím postupom zabránil, aby bolo v konaní zistené, že to, o čo sa úpadca obohatil, nie je súčasťou konkurznej podstaty úpadcu, lebo nikdy ani nebolo súčasťou majetku úpadcu. Tvrdí, že hoci ide o incidenčné konanie, v čase podania žaloby nebolo súdom posúdené, či zmluvy sú alebo nie sú platné, a teda existoval dôvod prihlásiť pohľadávku zákonom ustanoveným spôsobom.

14. Dovolateľ vyjadril nesúhlas s konštatovaním súdu, že pokiaľ predmetom prihlášky bol nárok byť účastníkom konkurzného konania, nie je možné v incidenčnom konaní rozhodovať o právnych predpokladoch (platnosti zmlúv ako právneho titulu) pre zaradenie do konkurzu. Tvrdí, že spor bol založený konkurzom a ustanovený správca konkurznej podstaty pri vynaložení odbornej starostlivosti mohol a mal zistiť, že úpadca sa obohatil bez právneho dôvodu a sám mal vylúčiť z konkurznej podstaty to, o čo sa bez právneho dôvodu úpadca obohatil, lebo taký prírastok hodnoty sa nemôže stať majetkom úpadcu. Pokiaľ tak nekonal správca, mal tak konať dozorujúci sudca alebo súdy.

15. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol, že v rozsudku sp. zn. 4CoKR/59/2012 zo dňa 03. 09. 2013 v senáte vedenom JUDr. Eugenom Palášthym ako predsedom senátu v úplne identickej kauze (t. j. konkurze T.E. - Tepelná energia), vyniesol úplne opačný rozsudok. Za nesprávny v spore vedenom pod sp. zn. 4CoKR/59/2012 považuje právny názor o tom, že pohľadávky z bezdôvodného obohatenia sa uspokojujú v konkurze pomerne z majetku úpadcu. Vo vzťahu k uvedenému dôvodí uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/17/2009 zo dňa 23. 11. 2010, podľa ktorého „...Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva...Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť.“

16. Dovolateľ ďalej uviedol, že prírastok majetku na základe bezdôvodného obohatenia nie je možný, lebo bezdôvodné obohatenie nie je titulom na zvýšenie majetku úpadcu, najmä v tom prípade, ak k bezdôvodnému obohateniu došlo pred začatím konkurzu. Základnou podmienkou konkurzu totiž je, že pohľadávky veriteľov v ňom môžu byť uspokojované len z majetku úpadcu. Posúdenie platnosti zmlúv je rozhodujúce pre právne posúdenie vecí a rozhodnutie súdu, lebo ak sú predmetné zmluvy platné, len vtedy môže byť navrhovateľ účastníkom konkurzu. Ak zmluvy platné nie sú, nedošlo k zvýšeniu majetku úpadcu, ktorý sa obohatil bez právneho dôvodu a to, o čo sa obohatil, musí vydať tomu, na úkor koho sa obohatil. Pokiaľ tak úpadca neučinil, má túto povinnosť správca konkurznej podstaty. Tento postup nie je možné realizovať v procese uspokojovania pohľadávky v konkurze, lebo by zmazal rozdiel medzi nadobudnutím majetku na základe legálneho právneho titulu (explicitne uvedeného v zákone), a bezdôvodným obohatením, čím by boli popreté samotné základy právneho štátu.

17. Žalobca zastáva názor, že v súdnom konaní bolo preukázané, že predmetné zmluvy sú neplatné. Poukazuje na to, že sa domáha len tých peňažných prostriedkov, ktoré poukázal úpadcovi, čo v konaní

aj vyšpecifikoval (1.660,.. eur) a uviedol v návrhu na zmenu petitu, ktorý ale súd odmietol prejednať. Za rozhodujúce pre právne posúdenie považuje to, že došlo k neoprávnenému obohateniu majetkovej podstaty úpadcu, a to z majetku žalobcu na základe neplatného právneho úkonu. Žalobca nevidí žiadny dôvod, aby boli veritelia uspokojovaní z jeho majetku, ktorý sa na základe neplatného právneho úkonu dostal do držby úpadcu. Za zásadne nesprávny považuje právny názor, že sa v konkurze uspokojujú aj pohľadávky z bezdôvodného obohatenia. Taký názor by znamenal, že hodnoty, o ktoré sa bez právneho dôvodu obohatil úpadca, sa stali jeho majetkom. Taký názor je v rozpore s podstatou bezdôvodného obohatenia a znamenal by, že podľa právneho poriadku SR je možné získať do majetku hodnoty aj bez právneho dôvodu.

18. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

20. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

21. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

22. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

23. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

24. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

25. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil

v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 08. 06. 2017).

26. V rozhodovanej veci žalobca namietol vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., pre naplnenie ktorého je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tomto konaní. Medzi tieto práva však nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

27. Dovolateľ vo vzťahu k vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. namietol, že súd prvej inštancie sa ako prejudiciálnou otázkou nezaoberal otázkou platnosti či neplatnosti žalobcom namietanej Zmluvy o budúcej zmluve č. Z. uzatvorenej dňa 27. 06. 2008 medzi žalobcom a firmou GRUNTY, s.r.o., IČO: 43 790 348, resp. Zmluvy o rezervácii garáže, uzavretej dňa 04. 04. 2008, medzi rovnakými účastníkmi zmluvy.

28. Pre záver o prípustnosti či neprípustnosti dovolania žalobcu je rozhodujúce, či sa žalobca v predmetnom spore mohol incidenčnou žalobou domáhať toho, aby súd ako predbežnú otázku v konaní riešil otázku platnosti Zmluvy.

29. Dovolací súd poukazuje predovšetkým na to, že „Účelom incidenčného konania je rozhodnúť o tom, či dôvody obsiahnuté v popieracom prejave správcu zodpovedajú skutočnosti a vylučujú pohľadávku z uspokojenia v konkurze tak, ako bola prihlásená.“ (k tomu viď II. právnu vetu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/70/2016 zo dňa 30. 01. 2017, ktoré bolo publikované ako judikát v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2017 pod R 63/2017). Uvedené znamená, že v incidenčnom konaní je pre rozsah preskúmania súdu určujúci popierací prejav správcu a len v tomto rozsahu je popretý veriteľ oprávnený domáhať sa určenia popretej pohľadávky. Výklad, podľa ktorého by popretie v akomkoľvek rozsahu (čo do dôvodu, výšky, vymáhateľnosti alebo poradia) automaticky aktivovalo prieskumnú právomoc súdu konajúceho v incidenčnom konaní v celom rozsahu, by znamenalo podstatné znevýhodnenie veriteľov tých pohľadávok, ktoré boli popreté čo do dôvodu alebo vymáhateľnosti. Skúmanie platnosti zmluvy bez ďalšieho aj v incidenčnom konaní, by sa na pozadí existujúcej zákonnej úpravy mohlo javiť ako arbitrárne a nezodpovedajúce požiadavkám práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (k tomu viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 409/2013-49 zo dňa 11. 09. 2014, bod 12.5.).

30. Napriek vyššie uvedeným záverom, hoci predmetom sporu je incidenčná žaloba, vylučujúca, aby skúmanie platnosti zmlúv sa akoby automaticky a bez ďalšieho stalo súčasťou kognície súdu v každom konaní, súd prvej inštancie sa v predmetnom konaní podrobne zaoberal Zmluvou č. Z. o uzavretí budúcej zmluvy o prevode vlastníctva garáže č. XX, uzatvorenou v súlade s § 50a OZ, dňa 27. 06. 2008 medzi žalobcom ako budúcim kupujúcim a spoločnosťou GRUNTY, s.r.o. ako budúcim predávajúcim označenej nehnuteľnosti, bližšie špecifikovanej v Čl. 2 predmetnej zmluvy. Konajúci prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozsudku podrobne vysvetlil, z akého dôvodu považuje predmetnú zmluvu za platne uzavretú a prečo neprihliadol na právny dôvod vzniku pohľadávky titulom vydania bezdôvodného obohatenia (vrátenia peňažných prostriedkov ako mylne zaplatených na účet úpadcu), ktorý nebol ako právny dôvod uvedený v prihláške. Súd konštatoval, že žalobca síce plnil na účet úpadcu, avšak v súlade so zmluvou v skutočnosti na účet spoločnosti GRUNTY, s.r.o.,

ktorá spoločnosť je odlišná od spoločnosti úpadcu. Súd zdôraznil, že išlo o miesto plnenia, ktoré vedome určila zmluvná strana - spoločnosť GRUNTY, s.r.o. a žalobca ako druhá zmluvná strana s týmto miestom súhlasil. Zdôraznil tiež, že v žiadnom ustanovení zákona nie je vymedzená povinnosť veriteľa (v tomto prípade spoločnosti GRUNTY, s.r.o. ako predávajúceho), aby v zmluve uviedol ako miesto plnenia číslo účtu, ktoré patrí iba jemu.

31. Súd prvej inštancie sa v ďalšom priebehu konania zaoberal a vo svojom rozsudku podrobne zdôvodnil okolnosti vzťahujúce sa na Dohodu o uznaní a splatení peňažného dlhu, uzavretú dňa 15. 05. 2009 medzi žalobcom ako veriteľom a úpadcom, t. j. spoločnosťou T.E. - TEPELNÁ ENERGIA, s.r.o. ako dlžníkom podľa § 323 a 303 ObchZ, ktorou úpadca uznal svoj dlh zo Zmluvy č. Z. vo výške 3.320,- - eur. Súd však v konaní nemal preukázané, že by išlo o dlh úpadcu, naopak, vykonaným dokazovaním mal preukázané, že išlo o vrátenie peňazí z dôvodu odstúpenia od Zmluvy č. Z., na základe ktorého vznikol záväzok spoločnosti GRUNTY, s.r.o. vrátiť prijaté peňažné prostriedky riadne zaplatené na zmluvné miesto plnenia, a teda nie záväzok úpadcu. Sumarizujúc výsledky dokazovania, súd prvej inštancie zhrnul, že z obsahu dohody o uznaní dlhu nemožno uzavrieť, že sa v nej úpadca zaviazal a vyhlásil, že uspokojí žalobcu v prípade, ak tak neurobí spoločnosť GRUNTY, s.r.o.. Súd prvej inštancie v závere svojho rozhodnutia jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom skonštatoval, prečo nemohol určiť pohľadávku žalobcu za nespornú, a teda dôvodnú (posledný odsek na strane 13 rozsudku - č. l. 88 spisu).

32. So skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnil aj súd odvolací, ktorý sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil vlastné dôvody v písomnom vyhotovení svojho rozsudku. Takýto postup korešponduje so zákonným ustanovením §-u 387 ods. 2 C. s. p., ktoré reflektuje na prípady potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy odvolací súd spravidla vo svojom rozhodnutí preberá skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Takýto postup reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú sporovým stranám známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

33. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je daný.

34. V ďalšej časti dovolania dovolateľ odvodzoval prípustnosť podaného dovolania od ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Pokiaľ ide o záver, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

35. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., tvrdenej dovolateľom, sa súčasná judikatúra najvyššieho súdu ustálila na tom, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska prípustnosti dovolania podľa označeného ustanovenia, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Ďalším nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie

ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú už riešil dovolací súd, v jeho rozhodnutiach je ale táto otázka riešená rozdielne. Napokon, otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia (k tomu vid' aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/87/2017 zo 14. 09. 2017, body 9 až 9.3.).

36. Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných názorov, ide teda o otázku, ktorú dovolací súd už riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa však prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, b/ uviesť ako ju riešil a c/ označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí odvolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2ObdoV/16/2017 z 22. 03. 2018, bod 47). Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho odvolacieho prieskumu.

37. Dovolací súd pritom poukazuje na novú koncepciu dovolania podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorej je podľa aktuálnej právnej úpravy (na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016) povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana sporu a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania, čo súvisí so zvýraznením inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku tým, že odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho je výlučne v dispozícii dovolateľa. V prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku tak závisí predovšetkým od samotného dovolateľa a od úrovne spísaného dovolania - v zmysle, či obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti - uskutočnenie, resp. neuskutočnenie odvolacieho prieskumu zo strany odvolacieho súdu, keďže absencia zákonom predpísaných náležitostí je sankcionovaná odmietnutím dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p..

38. V rozhodovanej veci dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu (napriek jeho zastúpeniu advokátom) vyššie uvedené zákonné vymedzenie odvolacieho dôvodu neobsahuje. Žalobca síce tvrdí, že pre právne posúdenie veci a rozhodnutie súdu je rozhodujúce posúdenie platnosti zmlúv, pretože iba keď sú zmluvy platné, iba vtedy môže byť žalobca účastníkom konkurzu. Žalobca však nevymedzil právnu otázku zákonom stanoveným spôsobom, ani neoznačil rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, v ktorej by malo pri riešení (nevymedzenej) právnej otázky dochádzať k rozporu. Rozpor nachádza v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoKR/59/2012 zo dňa 03. 09. 2013, ktoré rozhodnutie však rozhodovaciu prax odvolacieho súdu nepredstavuje. Pokiaľ ide o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5MCdo/17/2009 zo dňa 23. 11. 2010, ktorým dovolateľ dôvodí, Najvyšší súd SR ako súd dovolací v predmetnom konaní na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky posudzoval správnosť záverov vo veci konajúcich súdov o okamihu začatia plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol.

39. Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že pri prejednaní dovolania môže vychádzať iba z obsahu dovolania, resp. z predloženého súdneho spisu a nemôže nahrádzať pasívu dovolateľa a vytvárať namiesto neho vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Rovnako platí, že dovolací súd nie je povinný (a zároveň ani oprávnený) vyhľadávať prípadné ďalšie (t. j. dovolateľom neuvedené) rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa určitej právnej otázky, ktorá by prípadne mohla byť ním rozhodovaná rozdielne. V takom prípade by totiž dovolací súd

uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalovaný ako protistrana v konaní.

40. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p. - nesprávne právne posúdenie, v zmysle ktorého by malo byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. - nie je vymedzený v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie žalobcu odmietol.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.